

ת"פ 16573/07/15 - מדינת ישראל נגד נשאד גזאוי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 16573-07-15 מדינת ישראל נ' גזאוי
בפני כב' השופטת הבכירה גלית ציגלר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נשאד גזאוי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן במסגרתו יוחסו לו העבירות כדלקמן: באישום הראשון, התפרצות למקום מגורים על מנת לבצע עבירה וגניבה לפי סעיפים 406(ב) ו-384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

באישומים השני עד הרביעי, התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה וניסיון גניבה, עבירות לפי סעיפים 406(ב) ו-384 + 25 לחוק.

על פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים התגוררה הגב' עליזה יהודאי ביחידת דיור בבית מוגן "מגדלי הים התיכון" במושב נורדיה (להלן: "המתלוננת" ו"הדירה" בהתאמה), ואילו הנאשם עבד במקום כמלצר ראשי, למעט במועד נשוא האישום הראשון.

על פי עובדות **האישום הראשון**, ביום 30/6/15, בשעה 18:20 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירה, בכך שפתח את דלת הכניסה וניכנס פנימה. הנאשם הסתובב בדירה, פתח את הארון, חיטט והוציא ממנו ארנקים, כשמאחד מהם נטל סכום של 400 ₪ ובהמשך לקח מחשב נייד מסוג HP.

על פי עובדות **האישום השני**, ביום 2/6/15, בשעה 18:20 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירה ע"י פתיחת החלון. הוא הסתובב בדירה, פתח את הארון חיטט בו והוציא ארנקים, ומשהבחין כי אין בהם דבר החזירם לארון ועזב את הדירה.

על פי עובדות **האישום השלישי**, ביום 12/3/15, בשעה 18:20 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירה בכך שפתח את דלת הכניסה ונכנס פנימה. גם הפעם הסתובב הנאשם בדירה, פתח את הארון, חיטט בו והוציא ממנו

תיק שחור. משלא מצא דבר עזב את הדירה.

על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 26/1/15, בשעה 18:22 או בסמוך, שוב התפרץ הנאשם לדירה בכך שפתח את דלת הכניסה ונכנס פנימה. הוא פתח את הארון, הוציא ארנקים ומשהבחין כי אין בהם דבר החזירם לארון. בהמשך לכך חיפש שנית במגירות הארון ומשלא מצא דבר עזב את הדירה.

2. תחילה הודה הנאשם בנוכחות בדירה אך כפר בפריצה ובגניבה, אך בהמשך, במהלך שמיעת הראיות, הודה הנאשם בגניבת המחשב והכסף המזומן אשר יוחסו לו באישום הראשון, וכן הודה בניסיונות הגניבה נשוא האישומים 2-4.

עם זאת, למרות ההודיה החלקית - בכך שנכנס לדירה וגנב ממנה בהזדמנות אחת וניסה לגנוב בשלוש הזדמנויות נוספות - כפר הנאשם בעבירת ההתפרצות וטען כי ביצע רק עבירה של הסגת גבול.

יש איפוא לבחון את אופן כניסת הנאשם לדירה בכל אחד מהאישומים, והאם כטענתו דלת הדירה היתה פתוחה לרווחה והוא נכנס פנימה ללא כל פעולה נלווית (כאמור באישומים הראשון, השלישי והרביעי), ואילו באישום השני יש לבחון האם נכנס הנאשם לדירה באמצעות פתיחת החלון, כאשר ההכרעה בפן העובדתי תוליד למסקנה באשר לעבירה בה יש להרשיע הנאשם - האם בעבירת ההתפרצות או בעבירה הקלה יותר של הסגת הגבול.

מכאן, שהראיות ייבחנו בהתאם לשאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים.

ראיות התביעה

3. תוך כדי ניהול ההליך נפטרה המתלוננת ולכן לא העידה, אולם הודעתה הוגשה בהסכמה (ת/9). באמרתה שנגבתה ביום 2/7/15 מסרה המתלוננת כי באותו בוקר הבחינה שהמחשב הנייד שלה נעלם. היא סיפרה כי יום קודם לכן יצאה עם בתה בשעה 17:30 וחזרה בשעה 1:00 לפנות בוקר, וכי טרם יציאתה סגרה את התריסים ואת הדלת. כמו כן סיפרה, כי בעבר גנבו ממנה הרבה מזומנים וחפצים נוספים (שאינם חלק מכתב האישום), וציינה כי בחדר השינה שלה מותקנת מצלמה.

4. ביום 4/7/15 מסרה בתה של המתלוננת עופרה ברק (להלן: "עופרה"), לרס"ר שי בן ברוך דיסק ובתוכו 4 קטעי וידאו מהמצלמה שבחדר השינה של המתלוננת, ובעדותה אישרה עופרה שלא ערכה כל שינוי בחומר המצולם (ראה מזכר ת/10, ודו"חות הצפייה שנערכו ע"י רס"ר עווד אבו זמיר - ת/13 ומזכר רס"ר אסף בזיני - ת/1).

ב"כ הנאשם הסכים לקבל את תוכן הסרטונים, למעט באשר לסרטון נשוא האישום השני (שלטענת התביעה ניתן להסיק ממנו שהנאשם פרץ לדירה דרך החלון, ואילו הוא כפר בכך), ומשאין מחלוקת בדבר תוכן הסרטונים, אתייחס לכך בקצרה תוך התמקדות באופן כניסת הנאשם לבית.

5. בסרטון נשוא האישום הרביעי (שזהו המועד בו החל תיעוד האירועים) נראה הנאשם נכנס לדירה מול המצלמה כשפניו לתוך החדר, הוא הסתובב מעט בחדר, חיטט בארון והוציא ממנו ארנקים, בדק את

תכולתם, ומשלא מצא בהם דבר החזירם לארון. בהמשך יצא הנאשם מן החדר ולאחר מכן שוב נראה מחטט בארון הבגדים ובמגירות, ואחר כך יוצא כשגבו למצלמה.

בסרטון נשוא האישום השלישי, שוב נראה הנאשם נכנס לחדר **מול המצלמה**, מחטט בארון ומוציא ממנו תיק שחור, ולאחר שלא מצא בו דבר החזירו, ויצא מהחדר תוך התרחקות מהמצלמה.

בסרטון נשוא האישום הראשון נראה הנאשם נכנס לחדר, שוב אל **מול המצלמה**, מדליק אור ומתחיל לחפש בארון. הנאשם נעלם מהמסך לכמה שניות, ולאחר מכן נראה מחזיק ארנק בצבע חום ומוציא ממנו שטרות של כסף אותם הכניס לכיסו. בהמשך הוא נראה ממשיך לחפש בארון מוציא עוד ארנק, מפשפש בו ומחזיר לארון.

שלושת הסרטונים הללו דומים מבחינת הנסיבות וכיוון הכניסה והיציאה, ובכולם נראה הנאשם כשהוא נעול בנעליו.

בסרטון נשוא האישום השני נראה החדר חשוך, כשלפתע מושלך ריבוע של אור לתוך החדר ומשתקף בארון, אח"כ התמונה מתכהה שוב, והנאשם נראה מגיח **מצד ימין של המצלמה**, ניגש לכניסה לחדר ומדליק את האור, שוב הוא מחטט בארון, מוציא ממנו ארנקים, בודק את תוכנם ומחזירם למקומם.

לאחר מכן נראה הנאשם מנקה את הידית באמצעות ממחטה שהוציא מכיסו, חוזר למתג בכניסה ומכבה את האור, עובר על פני המצלמה ונעלם מצידה, ושוב נראה ריבוע אור נכנס לפתע לחדר ומשתקף בארון, ולאחר מכן החדר מחשיך.

במועד זה נראה הנאשם מתהלך בחדר בגרביו בלבד.

6. עופרה העידה כי בזמן האירועים נשוא כתב האישום גרה המתלוננת לבדה בדירה, המצויה בקומת הקרקע בדיוור מוגן בנורדייה, והיתה עצמאית לחלוטין: **"... גרה בגפה ביחידת דיוור נהגה ברכב. אירחה אנשים. יצאה לבלות. אכלה ובישלה בבית... הלכה לחוגים, בעיקר חוג קרמיקה. עצמאית לחלוטין"** (עמוד 9 שורות 7-9).

לדבריה, ביום 30/6/15 סיפרה לה אמה כי המחשב הנייד שלה נגנב מדירתה, וזאת לאחר שחצי שנה קודם לכן ובשל תלונות חוזרות מצידה על גניבת כספים, הם התקינו מצלמה בחדר השינה של המתלוננת כדי לבחון אם יש ממש בדברים. העדה הוסיפה, כי לאחר גניבת המחשב הם סרקו את הסרטונים במצלמה, והיא אכן זיהתה את הנאשם נכנס מכיוון דלת הכניסה לחדר השינה שבו הייתה מותקנת המצלמה, ראתה אותו מחטט בארונות, לוקח כסף ושם בכיס מכנסיו, מנקה את הדלת עם ממחטה והולך, וזאת בשעה שידע שהמתלוננת משתתפת בחוג קרמיקה.

בהמשך עברו העדה ובעלה על כל החומר שצולם במצלמה וגילו את ארבעת המקרים בהם תועד הנאשם בתוך הדירה.

עופרה סיפרה על ההיכרות בין משפחתה לבין הנאשם - אותו הכירה כ"שאדי" - ומשפחתו: **"...הנאשם היה מנהל ההסעדה במקום. הוא ניהל גם את הקפיטריה במסגרת זו, הוא התיידד מאד עם אימי, הזמין אותה אליו הביתה לקלנסואה. בעצם יצר מערכת של שיח ודיבור גם כאשר היינו מגיעים לצהריים בשבת בחדר האוכל, היה ניגש אלינו בידידות, אדוני גברתי, היינו חברים. כך שהזיהוי בסרט היה לנו**

שוק נוראי... (עמודים 9-10).

7. עופרה העידה גם על מה שצולם בסרטונים, ובאשר לסרטון נשוא האישום השני הסבירה כיצד ברור מאד שבמקרה זה נכנס הנאשם לדירה דרך החלון, כשהיא תיארה כיצד נראה החדר ביחס למיקום של המצלמה: **"בצד ימין יש את המיטה של האמא והארון, אשר חלקו לא נראה בסרט. מאחורי המצלמה יש חלון"** (עמוד 11 שורות 5-6), וכן תיארה את צורת החלון - בעל שתי כנפיים, וגודלו כמטר על שמונים, ובחקירה הנגדית הוסיפה כי מבחינת הגובה מהרצפה הוא דומה לחלון באולם בית המשפט, ויתכן שאף נמוך יותר.

עוד מסרה העדה, כי ליחידת הדיור יש שתי כניסות, האחת מהדלת הראשית והשניה דרך דלת המרפסת האחורית, וכי אין בה סורגים או מיגון.

לדברי העדה, לאחר שצפתה בסרטונים היא יכולה לומר ששלוש פעמים ראתה את הנאשם נכנס דרך הדלת הראשית ופעם אחת הוא נכנס דרך החלון מחדר השינה, וכשנשאלה איך היא יודעת זאת, הסבירה: **"אני רואה שהמצלמה תופסת אוו (צ"ל 'אותו' - ג.צ) מגיע מאחורי המצלמה, כנראה פתח את החלון ונכנס אור פנימה, להבדיל מהפעמים הקודמות שרואים שהאור מגיע מול המצלמה"** (עמוד 11 שורות 25-27), והבהירה כי מאחורי המצלמה אין דלת או כניסה: **"רואים אותו מגיע מגב המצלמה. לא מגיע מקדימה... הוא יכול להגיע רק מהחלון. המצלמה עובדת כל זמן שיש תנועה"** (עמוד 15).

8. בחקירה הנגדית נשאלה העדה על מצב החלון, והעידה שהמתלוננת נהגה להשאירו פתוח בניגוד לדלתות אותן היתה נועלת תמיד, אם כי לא ידעה לומר האם בזמן האירועים היו הדלתות נעולות:

"ש. את הדלתות נוהגת להשאיר פתוח?"

ת. לא. היתה נועלת.

ש. בכל האירועים הדלתות היו נעולות?"

ת. לא יודעת. אבל אמא סיפרה לי שהיא נועלת את הדלתות במפתח.

ש. התביעה אומרת שהוא לא נכנס באמצעות מפתח, אז איך? הוא לא שבר

את הדלת המסקנה שלי שהדלתות היו פתוחות.

ת. אני אומרת שאמא נעלה, כך אמרה לי שתמיד נעלה" (עמודים 14-15).

9. השוטר שי בן ברוך הגיע לדירה ביום 2/7/15 ובדק את השטח מסביבה, ולדבריו בזמן הגעתו דלת הבית לא הייתה נעולה אך המתלוננת היתה בתוך הבית, ובבדיקה שערך מצא את החלון של חדר השינה נעול (עמודים 24-25).

אציין, כי במסגרת הראיות העידו גם החוקרים אסי שלומי, גלי לייבוויץ, קשקוש עבד ועווד זמירו, שהיו מעורבים בפעולות שונות בתיק החקירה, וכולם נשאלו על הגעה לדירה ובדיקת דרך הכניסה, אך כיון שלא היו במקום לא נמצא בעדויות אלו רלוונטיות של ממש ליריעת המחלוקת.

גירסת ההגנה

10. בהודעה מיום 5/7/16 שנגבתה בשעה 15:28, ע"י החוקרת גלי לייבוזיץ, הכחיש תחילה הנאשם שנכנס לחדרה של המתלוננת כאשר היא לא הייתה בחדר, ואף מסר כי שבועיים קודם לכן ביקרו בביתו המתלוננת ומשפחתה, והוא אירח אותם ואף הכין להם אוכל, ורק כשהוצגו בפניו הסרטונים אישר כי אכן נכנס לדירה פעם אחת אולם לא גנב (ת/4).

בהודעה נוספת שנגבתה באותו היום בשעה 17:34, הודה הנאשם כי לקח את המחשב של המתלוננת אשר היה בסלון ביתה, וכאשר נשאל כיצד נכנס לתוך הדירה, השיב כי הדלת הייתה סגורה והוא פתח אותה עם הידית:

"אבל עליזה נועלת את הבית שלה אז איך ההי (צ"ל היה - ג.צ.) פתוח", והוא הסביר: **"היה סגור ופתחתי עם הידית חיפשתי את עליזה לא מצאתי אותה השטן שיחק לי במוח זהו"** (ההדגשה אינה במקור).

עוד נשאל הנאשם: **"ב 2.6.15 לפי חומר החקירה אתה נכנס דרך חלון חדר השינה של הבית של עליזה חלצת נעלים וחיפשת בארונות כסף מה תגובתך",** והוא השיב: **"אבל נכנסתי מהדלת אני מודה לא מהחלון לא פרצתי דלתות או חלונות"** (ת/5).

בהודעה מיום 7/7/15 הפסיק הנאשם לשתף פעולה ושמר על זכות השתיקה (ת/3).

11. בחקירה הראשית אישר הנאשם כי אכן נכנס פעם אחת לדירת המתלוננת וגנב משם מחשב וסך של 400 ₪, וביתר הפעמים ניסה לגנוב, וכשנשאל איך נכנס לדירה השיב כי כל הזמן הדלת הייתה פתוחה: **"כל הזמן היה בית, היה דלת פתוחה. כול הזמן פתוחה, כל הזמן הדלת פתוחה, זה אמיתי, זה אמיתי, זה אמיתי..."** (עמוד 40 שורות 4-5).

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם על נעילת החדרים ביחידות הדיור השונות, והשיב כי לא היה מסתובב בבניין, אך בהמשך מסר כי דלתה של המתלוננת הייתה פתוחה לרווחה כל הזמן, ולא היה צורך להזיזה אפילו עם היד: **"היה הבית כל הזמן, הדלת הייתה פתוחה, אפילו לא נגעתי בדלת. אפילו לא נגעתי נגיעה",** וכן: **"הדלת היה כול הזמן פתוח, פתוח, הייתה משאירה את הדלת פתוחה. זה נכון ונכון ונכון",** ואף הדגים את מצב הדלת הפתוחה (עמוד 49).

כאשר עומת הנאשם בחקירה הנגדית עם דבריו בהודעה, לפיהם פתח את הדלת באמצעות הידית, השיב: **"הדלת הייתה פתוחה, לא יודע מה עשו, מה הם כתבו, אני לא יודע",** והוסיף כי גם כשיצא מביתה של המתלוננת הוא השאיר את הדלת פתוחה כפי שהייתה.

הנאשם נחקר על מצבה של המתלוננת ומסר: **"אני האמת שמעתי שהיא חולה היתה כל הזמן חולה",** אך בחקירה הנגדית שינה את דבריו וסיפר כי היא תפקדה היטב: **"טובה מאד, באמת טובה מאד. מצוינת, מדברת טוב, מדברת איתי טוב, היינו משחקים, היינו, הכל טוב",** ואף אישר כי אירח את המתלוננת ובני משפחתה בביתו כשבועיים לפני החקירה (השווה עמודים 39 ו-46).

הנאשם נחקר על הסרטון הקשור לאירוע השני מיום 2/6/15, בו הוא מואשם בהתפרצות דרך החלון, ונדרש להסביר את מקור האור שנכנס לחדר סמוך לפני שהוא נראה מצידה של המצלמה, אך הוא חזר וטען שלא נכנס דרך החלון אלא מהדלת הראשית שהייתה פתוחה כל הזמן, ולא היה לו הסבר ממשי לזווית הצילום

ולכניסת האור.

דין והכרעה

12. כמוסבר לעיל, המחלוקת העובדתית בין הצדדים צומצמה לדרך כניסתו של הנאשם לדירת המתלוננת, והאם הוא ביצע עבירת התפרצות.

בהקשר זה נמסרו עדויותיהם של עופרה ושל הנאשם, והתרשמתי שעדותה של עופרה היתה אמינה, היא תיארה היטב את דירת אמה והסבירה את דרכי הכניסה ביחס לתוכן הסרטונים, וניכר היה שהיא אינה מנסה להעצים את חומרת האירוע או להשחיר את פני הנאשם, אף כי היה ברור שהיא נחלה אכזבה קשה מהתנהגותו כלפי אמה, בעיקר לנוכח היחסים הקרובים ששררו ביניהם ובין שתי המשפחות.

מאידך, הנאשם לא הותיר רושם אמין במיוחד, כשתחילה הכחיש בכלל את הקשר שלו לאירועים, המציא גרסה לגבי המחשב שנגנב מהמתלוננת ונמצא בביתו, וחזר בו והודה במעשים רק כשהבין שהוא מתועד היטב כשהוא מבצע חיפוש בארונות בדירת המתלוננת (ת/4).

כך גם באשר לפתיחת הדלת, אמנם הנאשם טען לכל אורך הדרך כי לא פרץ לדירה וכי הדלת היתה פתוחה - כשהמשמעות יכולה להיות פתוחה במובן של ההיפך מנעולה, או במובן של פתח פתוח לחלוטין ללא כל דלת - אולם כשהחוקרת הטיחה בו שהדלת היתה נעולה, השיב בספונטניות כי הוא פתח את הדלת באמצעות הידית: **"היה סגור ופתחתי עם הידית חיפשתי את עליזה ..."** (ת/5 גיליון 2).

בבית המשפט השתנתה גירסתו והוא העיד לראשונה שהדלת הייתה פתוחה לרווחה, וניכר היה שהוא ניסה להדגיש ולשכנע באמירה זו שוב ושוב לאורך כל העדות, גם כשלא נשאל על כך ישירות. לנאשם לא היה הסבר לסתירה בין דבריו, והוא גם לא העלה כל טענה לפגם בחקירתו מלבד אמירה סתמית, ובנסיבות אלו יש קושי לתת אמון בגרסה כבושה זו שמשקלה אפסי.

13. באשר לכניסה באמצעות פתיחת החלון המיוחסת לנאשם באישום השני, הנאשם לא הצליח לספק הסבר סביר למצולם בסרטון זה, בו הוא נראה מגיע לחדר מצדה הימני של המצלמה, בשונה מהסרטונים האחרים בהם נראה מגיע ממולה, או מדוע הוא הולך בגרביים בלבד.

הנאשם המשיך לטעון, בניגוד להגיון ולשכל הישר כי נכנס לדירה דרך הדלת גם באירוע זה, הגם שנראה בבירור כי הוא הולך מהחדר לכיוון הכניסה ואחר כך חוזר בחזרה ומכבה את האור, ושוב נעלם מהצד או מאחורי המצלמה ולא נראה עוד. הסברה של עופרה לסרטון הוא ההסבר ההגיוני והמתקבל על הדעת, ולטעמי גם היחידי, בשעה שהמצלמה מתחילה לצלם רק בזמן תנועה, והפסקת התיעוד נעשתה לאחר שהפתח היחידי לחדר-החלון - נסגר והאור שבקע ממנו נעלם והחדר שוב החשיך.

די בכך שהנאשם נראה נכנס לדירה מכיוון אחר ביחס למצלמה, בשונה מהסרטונים האחרים, ובכך שנראה אור ממקור חיצוני נכנס לחדר וכבה עם יציאת הנאשם מהחדר, בשילוב עדותה של עופרה על אפשרויות הכניסה לדירה, על מנת לקבוע שהנאשם נכנס דרך החלון, ולטעמי אין צורך בעדות מומחה בעניין.

14. ואוסף, כי על חוסר אמינותו של הנאשם ניתן ללמוד גם מנסיונו לטעון שהמתלוננת הייתה "חולה" ונהגה להשאיר דלת פתוחה לרווחה, טענה שלא עלתה במשטרה, ואף הוא חזר בו מאמירה זו ואישר כי

מדובר באישה שתפקדה, כפי שהעידה גם עופרה.

לטעמי אין גם כל היגיון שאישה מתפקדת, אשר חשדה שגונבים ממנה כסף וציוד במשך תקופה ארוכה, והתלוננה על כך באוזני הקרובים לה ואף הסכימה להתקנת מצלמה בחדרה למטרה זו, תשאיר את דלתה פתוחה לכל.

גם התנהלותו של הנאשם כלפי המתלוננת, שאותה ואת משפחתה אירח בביתו, שבועיים לאחר שגנב ממנה מחשב וכסף, מעלה שמדובר באדם שלא חשש לנצל את מעמדו והיכרותו על מנת לבצע עבירות, תוך ידיעה של סדר היום של המתלוננת ושל אורחות חייה, והשתתפותה בחוג הקרמיקה, ועובדה היא שכל ארבעת המקרים התרחשו פחות או יותר באותה השעה של היום.

לנוכח כל האמור לעיל, אני דוחה את גירסת הנאשם וקובעת כי הוא נכנס לדירה על ידי פתיחת הדלת באמצעות הידית, כמיוחס לו באישומים הראשון השלישי והרביעי, וכי הוא נכנס לדירה באמצעות פתיחת החלון כאמור באישום השני.

15. באשר למחלוקת המשפטית, הנאשם מואשם בעבירת ההתפרצות לפי סעיף 406(ב) לחוק, המוגדרת בסעיף 405 כ:

405. (א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה,

בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר

שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק

בבנין, נקרא פורץ.

(ב) המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ.

(ד) הנכנס לבנין באיום, בתחבולה, או בקנוניה עם אדם שבבנין, או נכנס

לארובה או לפתח אחר של הבנין העומד פתוח דרך קבע לצורך מסויים

וכרגיל אינו נועד לשמש לכניסה, רואים אותו כאילו פרץ ונכנס.

ובסעיף 406 נקבע:

406. (א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם,

בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע,

או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם

כך, דינו - מאסר שבע שנים."

כאמור, המחלוקת נתגלעה סביב היסוד העובדתי של העבירה, שכן באשר ליסוד הנפשי הודה הנאשם כי נכנס לדירה בכוונה לגנוב. משקבעתי כי לא ניתן ליתן אמון בגירסת הנאשם, וכי הוא פתח את דלת הדירה באמצעות הידית, או נכנס דרך החלון, הרי שהתנהגותו עונה על הגדרת ה"מתפרץ" כאמור בסעיף 405 לחוק.

16. ב"כ הנאשם טען כי יש להרשיע את הנאשם אך בעבירה של הסגת גבול בהתאם לסעיף 447 לחוק:

447. (א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.

(ב) נעברה עבירה לפי סעיף זה כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - מאסר

ארבע שנים."

לטעמי, מלבד העובדה שהחלטה באשר לסעיף החיקוק המופיע בכתב האישום הינו בשיקול דעתה ובסמכותה של התביעה, גם הוכח שהתנהגות הנאשם מקיימת את יסודות עבירת ההתפרצות, המגלמת בתוכה בדיוק את העבירה הספציפית שביצע הנאשם, ואין כל סיבה להרשיעו בעבירה כללית יותר שעניינה כניסה סתם במטרה לבצע עבירה כלשהי.

עיינתי בפסיקה ובספרות שהוגשו ע"י ב"כ הנאשם, כשהפסיקה מתייחסת לשילוב של עבירת הסגת גבול עם עבירות שונות במהותן, וניתן להבין שזוהי מעין עבירת סל כללית, ובשעה שקיימת עבירה ספציפית ממוקדת התואמת לנסיבות שהוכחו, בהן התפרץ הנאשם לדירת המתלוננת על מנת לגנוב כאמור בסעיף 406 (ב), נראה כי סעיף זה הוא הסעיף המתאים להרשיע בו את הנאשם, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ז, 30 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים